

Jednou za čas se do ulice přihnalo velké černé psisko. Nikdo nevěděl, kde se ten pes vzal nebo kde bydlí. Prostě se najednou objevil. Velký, divoký a zákeřný. Všechny děti se s vrískotem rozběhly domů, ale Zadkohryz jich vždycky pár dohnal. A mohutnými, vrčícími tesáky je kousnul do zadku. A pak zase zmizel. Kam? Nikam. Zmizel, dokud se o pár týdnů později neobjevil znova.

Toho 5. září táhla paní Terezínská, neboli ježibaba, jak každý ví, těžkou nákupní tašku. Byl den jako malovaný. Venku si hrálo hodně dětí. Najednou spustily vrískot, jako by je na nože brali, protože se do ulice vřítíl Zadkohryz s vyceněnými tesáky.

Tomáš pelášil domů, ale paní Terezínská stála v cestě. A tak se hned za ní zastavil. Zadkohryz se hnal rovnou na ni. Tomáš se pro jistotu chytil rukama za obě půlky.

„Stát!“ zvolala přísně paní Terezínská.

Nákupní tašku upustila s zuchnutím na chodník. Zvedla ruce do vzduchu, takže vypadala mnohem větší než ve skutečnosti.

„Stát!“ zopakovala.

Zadkohryz se překvapeně zastavil a podíval se vzhůru na její ruce.

A pak začala paní Terezínská šeptat slova. Bylo to zaklínadlo, to se rozumí, ale Tomáš ho dobře neslyšel.

Zadkohryz tiše kňučel a zahanbeně švihal ocasem.

Paní Terezínská připažila, ale rty pořád ještě něco ševalily.

Nejdřív si Zadkohryz sedl, pak lehl a nakonec se převalil na hřbet s nohama vzhůru.

Tak ho paní Terezínská nechala chvíli ležet a tiše na něj shlížela.

Viděl to jedině Tomáš, protože všechny ostatní děti utekly domů. 2

„Hodnejš pejšek,“ řekla pak paní Terezínská. „A teď marš domů.“

Zadkohryz se zvedl a se schlíplým ohonem se odploužil z ulice. 3

Paní Terezínská chytla nákupní tašku, ale byla tak těžká, že ji skoro nezvedla.

Tomášovi se rozšumělo v uších a zeptal se: „Mám vám tu tašku vzít dovnitř?“ Plácnul to bez rozmyšlení. Až se toho sám vylekal.

Paní Terezínská, vlastně ježibaba, se na něj vážně podívala.

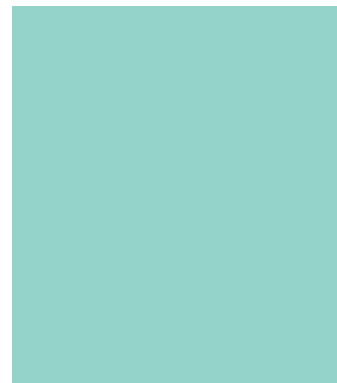
Šumění přešlo v hudbu, jakou Tomáš ještě nikdy neslyšel, se spoustou houslí. Srdce mu bázně bušilo a on z celé duše doufal, že to paní Terezínská odmítne.

„To bys byl hodný,“ řekla.

„To je od tebe hezké.“ Odmkla domovní dveře.

Guus Kuijer

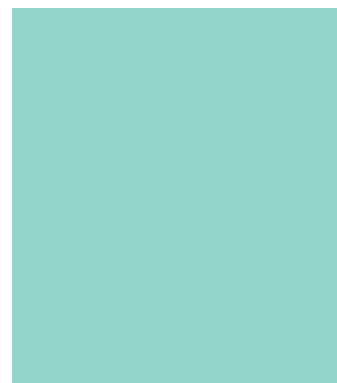
[výslovnost], (datum)

text

Viš, že?

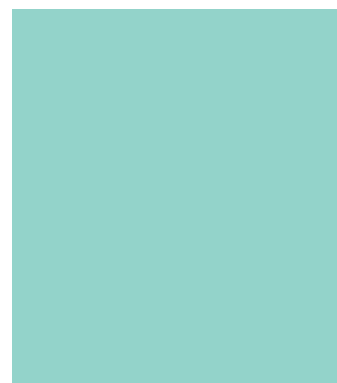
text

text

Adaptace

text

text

Paní Terezínská ukázala na modrý kufřík. „Podívej, viděls už někdy tohle?“ Kufřík otevřela.

Tomáš přikývl. Byl to kufříkový gramofon.

„Něco ti pustím,“ nabídla. Pořádě zatočila klikou a pak pustila desku.

Do pokoje vevanula odněkud zdaleka hudba. Byla to hudba, jakou Tomáš ještě nikdy neslyšel, se spoustou houslí. (...)

„To je krása, co?“ zašeptala paní Terezínská.

„To je,“ přisvědčil Tomáš. A zase se mu rozšumělo v uších. Glóbus se začal i s kočkou otáčet kolem osy. Když to chtěl Tomáš říct paní Terezínské, všiml si, že se její těžká židle vznáší jako nízký oblak nad podlahou. A jen to zahlédl, ucítil, jak se jeho židle na lvích tlapách důstojně vznesla, jako by ji pozvedly silné ruce. Nejradši by zavýskal blahem, ale pak uviděl pozorný výraz ve tváři paní Terezínské a pochopil, že není nic neobvyklého, když se při téhle hudbě židle vznesou.

„Beethoven,“ zašeptala paní Terezínská. „Když poslouchám tohle...“ Nedokončila větu. Nebylo to potřeba, protože Tomáš věděl přesně, co chce říct, i když pro to neuměl najít slova. (...)

Gramofonová deska dohrála a bylo slyšet škrábání jehly. Tomáš se s trhnutím probral. Žuch! Židle měkce přistály na koberci. „Všimla si paní Terezínská, že se vznášíme?“ říkal si Tomáš. Nevěděl. Čekal, jestli něco řekne, ale neřekla nic. Zírala do dálky. (...)

Tomáš se napil malinovky a řekl: „Vy máte ale knih. O čem jsou?“

„Božínku!“ zvolala paní Terezínská. „O čem jsou knihy? O všem, co na světě je. Čteš rád?“ Tomáš přikývl.

„Počkej,“ řekla paní Terezínská. Vstala. „Možná pro tebe něco mám.“ Obrátila se k jedné z knihoven. „Co vlastně chceš být, až vyrosteš?“

„Šťastný,“ řekl Tomáš. „Až vyrostu, budu šťastný.“

Paní Terezínská už chtěla vytáhnout z knihovny knížku, ale překvapeně se obrátila. S úsměvem se na Tomáše podívala a řekla: „To je safraportscky dobrý nápad. A víš, čím štěstí začíná? Když se člověk přestane bát.“ Vytáhla z knihovny knížku. „Tumáš,“ řekla.

Tomáš cítil, jak se červená. Upíral oči na knihu, která mu ležela na klíně. Jmenovala se *Emil a detektivové*.

„Děkuju,“ vypravil ze sebe.

„Je to o klukovi, co se nechce bát a bojuje proti bezpráví na světě,“ vyprávěla paní Terezínská. „Můžeš si ji nechat.“

Dopila kafičko a Tomáš svou malinovku.

„Dneska jsi projevil velkou odvahu,“ řekla. „Šel jsi ke mně do bytu, i když všechny děti říkají, že jsem ježibaba.“

Tomáš se na ni neodvažoval podívat. Tak ona to ví! A klidně to i řekne!

„Mají ostatně pravdu,“ řekla. „Já jsem ježibaba.“

Nastalo hrobové ticho. Takové ticho, že Tomáš přes zeď slyšel, jak otec křičí a maminka naříká.

(upraveno, zkráceno)

Slovníček

textSLOVNÍK

1. text

1. text

2. text

4.

5.